

Mlado Jutro

Štev. 17

Nedelja, 29. aprila

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

**6. Nadaljevanje zgodbe o povodni deklici
in o mladem kraljeviču**

Ves se je spremenil kraljevič od tistega večera. Nič več ni iskal z izgubljenimi očmi v prazno. Njegove tenke ustnice so se razklenile ter se napele v gor-

spregledal. Bali smo se že, da ti je omračen um in ne boš nikdar mogel nositi bremena kraljevske krone. Pol kraljestva bi dali v zahvalo njemu, ki nam te je ozdravil.« Zlahka je sklonil kraljevič glavo, da je prikrl rdečico, ki mu je za-

kem smehu. Razveselil se je kralj, ko je videl, kako se je zbudil njegov sin. Poklical ga je k sebi in mu dejal, naj sede na njegovo levo stran. S tresočo roko ga je zlahka pobožal po laseh. »Moj sin, silno smo veseli, ko vidimo, da si

lila obraz. Lahen nasmešek se mu je vsedel v kote usten, ko je zamišljeno odgovoril: »V vrtovih mi je zrasla prečudna lepa roža. Ko sem zaslutil njen duh, mi je bilo, kakor da se je raztrgalo nebo od vzhoda do zahoda ter se je

plamteče prikazala vsa nebeška glorijs. Da mrem, mi je bilo prvi hip, potem pa me je toplo spreletel utrip srca, ki ga dotlej nisem nikdar čutil. Od tedaj pa mi cvete roža vsak večer. S svojim vonjem me obdaja, s svojo lepoto me opaja in moje srce ji utripa naproti.« Zmajal je s sivo glavo stari kralj: »Ne umeemo te, sin moj, pa to nič ne de. Ozdravel si. To vidimo in tega se veseli z nami vsa dežela, ki bo dobila novega kralja, ki bo trdno držal v rokah žezlo in meč.«

Tistega večera se je sklonil kraljevič k povodni deklici, ki mu je naslonila glavo na ramo in z zaprtimi očmi prisluškovala hrepenečemu gostolenju slavcev. Za hip je zadržal dih, tako ga je omamil vonj zlatih las, ki so se vsuli preko njegove rame, potem pa je dejal šepetaje: »Mojca, zlato krono bom vpletel v zlato tvojih las.« Težko je vzdihnila povodna deklica, z vijoličastimi očmi je trudno pogledala kraljeviča. Tesneje se je privila k njemu in tožeče spregovorila: »Težko oklepa zlati obroč čelo. Bojim se krone.« Kraljevič jo je poljubil na oči in na ustne. »Ne boj se Mojca. Vselej bom s teboj,« jo je tolažil. Vso noč so peli slavci. Rože so dehtele na vso moč. Povodni deklici pa je bilo, kakor da so slavci ohripeli. Prvi jesenski veter je potegnil čez polje.

V palači povodnega moža Krvavca je velik dirindaj. Iz vseh voda sto ur naokrog so se zbrali povodni možje in prezale vile. Z močvirij so prihitele večje in napolnile vso palačo s svojimi lučkami. Coprniki in coprnice so prihajali na metlah, na kozlih, na sodčkih in v rakvah z vseh strani, kakor da so se zmotili na svoji poti na Veliki Klek. Pa se niso. Vse jih je povabil povodni mož Krvavec. Slovito muziko gozdnih škratov je naročil, da bo muzicirala in piskala vsem gostom pri slavnostni pojedini v veselje in čast. Še vilinskemu kralju Oberonu je poslal vabilo in mu je odgovoril, da bo prišel sam in z njim Titanija, presvetla vilinska kraljica, in vse njuno pisano spremstvo. Zato si je oblekel Krvavec zeleni frak, ki ga je sicer malo vezal v ramenih, drugače pa je bil še skoro nov. In okrog vratu si je dal visok ovratnik, pa vsa odličja in časti si je pripel. Neprestano se je smolil okrog vrat in pozdravljaj prihajajoče goste kaj malomarno. Ko je prišel mladi kraljevič, toliko da mu je dal roko. Potrepljal ga je po rami in mu dejal: »Kar noter pojdi, že veš kam. Ne utegnem. Vsak čas bodo prišla njuna veličanstva Oberon in Titanija.« Srebrno je zacing-

ljalo. Travnne bilke so se komaj sklonile pod kolesi dvorskih kočij, ki so jih vlekli pisani metulji. V cvetoče ladjice lovkvanjev so presedli gostje in v mesečino oblečeni viliinjak si jih zakrmili k vratom v dvore povodnega moža. Do kraja so se odprle duri. Muzika je zaigrala. Oberon in Titanija sta vstopila. Globoko se je klanjal povodni mož. V zadregi si je mel roke. Na pozdravni govor, ki ga je hotel z zanosom povedati, je popolnoma pozabil in je samo mrmral: »Kaka čast! Kaka čast!« Ni se pa zmedel kraljevič. Kralju Oberonu je dal roko in preprosto dejal: »Hvala vam, da ste prišli h krstu moje hčerke.« Nalahno je prijel roko kraljice Titanije in jo vodil na vrhnji konec mize. Za njima pa so se zvrstili in posedli vsi drugi gostje. Znova so se odprla vrata in med dvema dolgima vrstama pestern in dojlij je vstopila coprnica Škrepetaća. V rokah je držala povito dete pokrito z rožnatim prtom. Varno ga je nesla in obstala pred kraljevičem, ki je sedel med Oberonom in Titanijo. Pristopila je pestrna in odgrnila prt. Dete, ki je spalo v blazinah, se je zbudilo v blesku luči in se glasno zasmevalo, kakor da je zacingljaj tenek kristal. Kraljevič je vzel dete iz Škrepetaćinih rok in se poklonil Titaniji in Oberonu: »Kako naj bo ime moji hčerki, veličanstvo?« Titanija je pogledala Oberona, ki ji je smehljaše prikimal. Položila je roko otroku na čelo in spregovorila: »Rusalka naj bo. V vilinskem svetu vilinske lastnosti ji dajemo v dar.« Sklonila se je nad dete ter ga poljubila. Kakor srebrni zvončki so trkale čaše, gostje so nazdravljali: »Rusalka naj živi mnogo let v sreči in veselju! Vsikdar naj bo jasen njen smeh! Nikdar naj ne mine!« Godba je igrala poskočne. Krvavec pa je smrkal in si brisal solze, ki so mu tekale od veselja. Pestrne so vzele dete, ki je pomežikovalo lestencem in smehljaše se grabilo za dragulji v diadem kraljice Titanije. Odnese so ga v temno sobo, kjer je bolna ležala povodna deklica. Položile so ga ji v naročje. Vsega je prekrila s svojimi plavimi lasmi. K sebi ga je pritisnila in mu šepetala: »Moja Rusalka!«

Ko so se umirili gostje in so za hip utihnili godci, je potegnila coprnica Škrepetaća iz širokega rokava svojega vraškega oblačila zvitek pergamenta in ga razvila: »Poslušajte, kralj Oberon in kraljica Titanija, mladi kraljevič in Krvavec ter vsi drugi gostje, kakšno usodo sem brala v zvezdah novo rojenemu detetu, ki ste mu dali ime Rusalka. Vi pa, čarodeji in čarodejke, poznavalci ne-

beških pismenk in znamenj, mi popravite in me opozorite, ako sem brala kje napačno in pogrešno. Tako bo usoda pletla Rusalki življenje: Sredi med dnevom in nočjo se je rodila. Večerna zvezda je stala nad njo. Prelestno srečno mladost vilinskih bitij bo živela, potem pa jo bo požrl ponor človeškega življenja. A ne bo ugasnila. Svetlo bo gorela ljubezen njenega srca in bo z njo našla nazaj v vilinske vrtove mladosti. Vendar medtem jo čakajo vse groze samote. Tisti, ki ji je najbližji, je ne bo poznal. Pogledal ji bo v oči in se bo obrnil v stran. Zaman bo stegala k njemu svoje roke. Znamenje leva daje njeni ljubezni moč vlade. A strupeno jo pika škorpion. Tedaj, ko se bo s solncem združila večernica, bo našla Rusalka rešitev. — Hude besede sem govorila. Moje srce je zaradi njih težko, kakor da leži v njem kepa mrtve krvi. Kakor stoji v zvezdah zapisano, sem povedala. Niti nisem dala besede, niti nisem ničesar zamolčala. Po resnici in pravici sem govorila. Ali ni tako, čarodeji in čarodejke? »Tako je,« so votlo dejali čarodeji. Velika tišina je bila v dvorani. Nižje so gorele sveče v lestencih. Demanti v ogrljih so zamolknil, kakor da so umrli. V trenutnem hladu so se zgrbili gostje. Le kraljevič se je tiho smehljal: »Motiš se, velika coprnica Škrepetača. Dejala si: Najbližji je ne bo spoznal. K njemu bo dvignila roke, on pa se bo obrnil v stran... Kdo ji je bližji od mene. Ne mogel bi je pozabiti...« (Dalje prihodnjič).

Gustav Strniša:

Otroški spomini

1.

Pickov Jože se je vedno spomnil na kakšno posebno igro. Za našo vasjo se vleče visok hrib, kjer so delavci nekdanj kopali gramoz.

»To je vulkan, ki bo bruhal kamene!« je razlagal Jože ter ukazal meni in sosedovemu Andreju, da sva z njim metala kamenje iz jame, a ostali so stali nad gramoznico in presojali, kateri kamen je zletel najvišje.

Med gledalci je radovedni Anžonov Ciril kar zija, se nagnil nad jamo in nas opazoval ves zamaknjen.

Pa je Jože vrgel kamen tako nesrečno, da je zletel ob robu jame — zadel Cirila in mu izbil oko.

Deček je zarjul, se zgrabil za glavo in stekel domov.

Vulkan je nehal bruhati. Zalostni in potrti smo se porazgubili.

Ciril je bil ob oko. Nikoli več nismo metali poslej kamenja, a kaj ko je bilo prepozno.

2.

Bedasti berač Anžon je vedno trdil, da je njegov klobuk iz samega prozornega stekla. Otroke je imel zelo rad, posedal je med nami in nam pravil pravljice in povesti ter lepe legende o Kristusu in svetem Petru, ki sta romala po svetu.

Za svoj klobuk se je vedno bal in ga držal v rokah kakor nekaj dragocenega.

Pa smo se domenili in ga preprosili, da nam je dal klobuk v roke, češ, da si ga ogledamo. Bil je stara siva klofeta, ves pokapljen in preluknjan. Sosedov Jernejče ga je treščil ob tla, a jaz sem vrgel nanj kamen:

»Vidiš Anžon, da ni iz stekla!« sva oba zakričala.

Berač je prebledel, pobral klobuk in zaihmel:

»Ubiti so te hoteli in zdrobiti, ubogi moj klobuk!«

Anžon nas ni nikoli več pogledal.

3.

Pri sosedovih so imeli domače zajce. Prišel je stric iz Nemčije. Sosedova mati mu je hotela ocvreti zajca. Vzela je mladega belčka in mi ga dala: »Na, poleno, pojdi na dvorišče in udari s polemnom zajčka po tilniku. Stegnil se bo in takoj bo mrtev!«

Slušal sem jo in šel. Ko sem nesel v roki zajčka in ga gledal, se mi je strašno zasmilil. Toda sram me je bilo, da bi se vrnil, češ, da ga ne morem ubiti. Ko sem prijel živalco za ušesa, mi je v roki vztrepetala in tudi sam sem ves drhtel. Zamižal sem in udaril po zajcu, toda ni poginil, skakal je v roki in se skušal osvoboditi.

Zgrabila me je tiha groza, spomnil sem se, da je to mučenje uboge živali in strašen greh, za katerega ni odpuščanja. Ves zmeden sem udrihal po zajčkovem tilniku in zapiral oči, a zajec je ostal živ.

Bilo mi je zblazneti. Sam nisem vedel, kaj naj storim. Naslonil sem bednega dolgouhca na tnilo in jel divje udrihati po njem, samo da bi se ne mučil in da bi prej poginil.

Nazadnje je bil revček mrtev. Odahnul sem se in ga ves znojen nesel v kuhinjo.

Takoj nato sem šel domov. Čutil sem, da mi je slabo, v glavi se mi je vrtelo. Prosil sem mater, da me je pustila v postelj. Tisto noč sem ležal v grozničavi vnetici. Povsod sem videl pred seboj

ubovega krvavečega zajčka, ki ni hotel poginiti.

Še drugi dan nisem okrevail.

Od tistih dob se nisem dotaknil nobene živali več.

Cvetlična princesa

Ko je bil Ivan lansko leto bolan, mu je stric prinesel cvetočo hiacinto. Sladko je dišala kraj njegove postelje in kar razkošno jo je bilo gledati. Ali ko je odcvetela, so jo vrgli v smetarnico in je prišla z veliko drugimi rečmi na smetišče zunaj mesta.

Tam so se igrali siromašni otroci s črepinjami, se obmetavali s koščki koka in počenjali še vsakovrstne norčije. Iznenada je pa Jaka opazil na tleh drobno čebulico. Pobral jo je in vtaknil v žep.

Tema je bila, ko je prišel domov in mati ga je zmerjala, ker je bil tako dolgo zdoma. V siromašni izbi je bilo hladno in Jakec je moral spet gladen v posteljo. »Niti malo veselja ne privoščijo človeku,« je zagodrnjal, preden ga je objel spanec.

Ponoči se mu je pa sanjalo, da se čebulica v žepu čudno giblje. Na sebi je imela zelen koničast klobuček in je s tenkim glasom govorila: »Dober dan, Jakec, ne bodi žalosten! Tudi jaz sem samo siromašna in majhna, v oguljen plašček odeta. Toda če mi daš malo vode ali prsti, ti napravim veliko veselje. Zakaj jaz sem cvetlična princesa! Skrivaj nosim v sebi belo cvetlično oblecko polno vonja in lepote. Le k življenju me moraš zbuditi, drugače shiram.«

Ko se je Jakec naslednjega jutra zbudil, je takoj poiskal čebulico. Kako je pa bil presenečen, ko je na njej res zagledal nežno zelen, komaj centimeter visok koničast klobuček. Hitro je šel po črepinjo, jo napolnil z vlažno prstjo in vanjo vsadil čebulico. Vsak dan je bil klobuček malo večji in bolj zelen. A nekega jutra se je razdeil v šest sočnih, mečastih listov, iz njihove srede pa je kukal debel, rumenkasto zelen palček.

Jakec kaj takega še nikoli ni videl in je bilo zelo radoveden, kaj pride zdaj.

Pridno je zalival in že nestrpno pričakoval vsako jutro trenutka, ko je smel vstati, da je pogledal, kaj se je novega zgodilo. Tudi palček je rasel in se razvijal. Očividno se mu ni preveč mudilo. Toda iznenada se je razdelil v veliko nežnih popkov. Počasi so nastali iz njih snežno beli zvončki, ki so bili videti kakor da so iz voska — in so širili nežen, sladek vinski vonj, ki je napolnil vso sobo.

»Moja cvetlična princesa živi!« je vrisal Jakec, in tudi njegova mati se je veselila, ko je zagledala krasni čudež.

Morda mika tudi vas, da bi poskusili takole cvetlično princeso vzbuditi k življenju? Gotovo vam kdo rad podari čebulico hiacinte iz lanskega leta, ali jo je pa mati kje spravila. Tudi kupite jo lahko. Pa saj ni treba, da je hiacinta bela, tudi modre, rožne in rumene so čudovito lepe. Le potrpežljivi morate biti in jo lepo negovati. Potem se vam mala cvetlična princesa zahvali z vonjem in z lepoto.

Manica:

Lisica in osel

Lisica in osel sta se prepirala, kdo izmed njiju je pametnejši. Lisica je bila tako polna samohvale, da je ubogi sivec le težko prišel do besede. Slednjč je rekel:

»Kaj boš ti, revše, ki že v ljudskih pregovorih in izrekih veljaš za bedaka! Ampak jaz! Že davno me imajo ljudje za najbolj pametno žival!«

»Ni vedno resnično to, kar trdijo ljudje,« je počasi odvrnil osel.

»Ne bom se dalje prepirala s teboj,« je rekla prezirljivo lisica, »ampak naj govore dejanja! Pojdiva nocoj na lov k prvemu kmetu tu doli pod hribom. In kdor izmed naju bo spretnejše in srečnejše opravil svoj nevarni posel, temu gre priznanje, da je pametnejši! Ali si za to?«

»Velja,« se je vdal osel.

Res se še tisti večer vtihotapita na kmetovo dvorišče. Lisica se prav po mačje bliža kokošnjaku, osla pa premotijo

odprte svišli. Ne meneč se za nevarnost, pristopi in hiti zobat sladko mrvico.

Nesrečno naključje pa je hotelo, da se je prav tedaj vrnil domov kmet in njegov hlapec. Takoj ko sta zavila na domače dvorišče, sta zapazila sivca, ki se je, nič hudega sluteč, mastil s tečno mrvico.

Gospodar priskoči in s svojo težko, z železom okovano gorjačo priloži štirinožnemu tatiču eno gorko čez pleča.

Osel se, kakor je dolg in širok, zvrne po tleh in se dela mrtvega.

Kmet se silno prestraši in reče hlapcu:

»Joj, ubil sem ga. Če zve to njegov gospodar, me bo tiral pred sodišče. Spraviva urno mrhovino proč!«

In zgrabita osla za noge, povlečeta ga z dvorišča ter ga pustita za plotom.

Osel se pa, videč da ni več nevarnosti, skobaca kvišku, steče v gozd in tam na dogovorjenem mestu čaka na lisico.

Ko se kmet in hlapec spet vrneta domov, začujeta glasno in plašno kokodakanje, ki prihaja od kokošnjaka. Ker tatinski pohod predrzne lisice tisti večer ni bil prvi, možaka takoj uganeta, kaj to pomeni.

Oborožena s poleni in gorjačami navalita na kokošnjak in res najdeta zvitorepko pri njenem morilnem delu. Polna svete jeze jo začneta strahovito pretepsti in udrihata po njenem grešnem telesu toliko časa, da ji odbijeta košati rep. Misleč, da je mrtva, jo nato vržeta na gnojišče.

Sele proti jutru se lisica zbudi iz globoke omedlevice. S težavo se dvigne in prav po polževo začne lezti proti gozdu. Vsak korak ji prizadeva silne bolečine, kajti raztepena je do skrajnosti. Končno se pa le privleče do osla.

Sivec se ji pa glasno zaroga:

»Ha, ha! Ti najpametnejša žival, kakšna pa si danes? In kje si pustila rep? Glej mene! Res sem dobil eno čez pleča, toda vredna je bila one sladke mrvice, katere sem se najedel do sitega. Prav zadovoljen sem. In ti? Kako je bilo? Pripoveduj!«

Lisica pa ne zine nobene. Zvali se v listje in z bridkostjo v srcu na tihem prizna, da jo je osel potlačil v — koš.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Enkrat sem Ti že pisal, toda takrat sem znal pisati samo tiskane črke. Zaradi tega ni mamica hotela oddati pisma na pošto, češ, da je pregrdo. Zdaj mi gre pa pisanje že bolje od rok in tako Ti bom napisal, kaj bom delal v počitnicah. Atek mi je obljubil, da pojdem v počitnicah v Kranj, če ne bom imel v izpričevalu nobene trojke. V Kranju imam staro mamo in starega ata, ki me bo prišel ob začetku počitnic iskat. Zelo se že veselim, kako se bom z bratrančkom Dragotom in sestrično Jelko kopal v Kokri. Drago me bo naučil plavati in šotor si bomo tudi postavili. Stara mama je zelo dobra in se nič ne jezi, čeprav ne bom zmerom priden. Na koncu počitnic me pa pridejo mamica, atek in bratec Ivko iskat in če bo atek dobil dopust potem pojdemo še za nekaj dni na štajersko, kjer je atkov dom. Srčno Te pozdravlja

**Tonček Pišek, uč. I. razr.
na Raki pri Krškem**

Dragi stric Matie! Kakor vsi Jutrovčki tako se tudi jaz že zelo veselim počitnic. Ker je prišla tudi v našo hišo grda gospa »Križa«, ki nam je pojedla skoraj ves denar, bom ostala v počitnicah kar doma. Mamici bom pomagala v gospodinjstvu, kadar pa bom imela kaj prostega časa se bom šla v Krko kopat. Saj je tudi pri nas poleti lepo:

Lep je travnik,
kjer rož'ce cveto.
Prekrasen je gozdiček
kjer ptički pojo
in bistra je vodica
v njej rib'ce plavajo!

Mica Golob, uč. VI. razr.

Dol. Pirošica 12, Cerklje ob Krki

Dragi stric Matie! Najbrž bom šla v počitnicah za nekaj časa na morje. Tako mi je atek zaupal vendar, na žalost s pripombo, da odvisi to potovanje na morje od mojega izpričevala. Zdaj se bom zelo trudila, da se mi bo vroča želja izpolnila. Za nekaj časa bom šla najbrže tudi v Hrastnik k staremu atu. Tudi tega potovanja se že zelo veselim. Letos sem že bila dva dni pri njem in mi je zelo ugažalo tam. Spoznala sem mnogo prijateljic. Kako se mi bo v počitnicah godilo, Ti bom natančno poročala, ko bodo počitnice končane. Tudi Tebe prav lepo povabim, da prideš v počitnicah k nam na Koroško pogledat. Joj, kako le-

pe so naše planine! Prepričana sem, da bi tudi svoj revmatizem pozabil, ko bi zagledal našo prelepo Peco! Prav lepe pozdrave Ti pošilja

**Zorica Govejšek, uč. V. razr.
v Črni pri Prevaljah**

Dragi stric Matie! Nič še ne vem, kam bom šel letos na počitnice. Zato Ti bom rajši napisal, kam bi si želel potovati. Najrajši bi jo mahnil v našo prelepo solčno Dalmacijo v Dubrovnik. S čolnom bi se vozil po morju in bi obiskal tudi druga obmorska mesta. Ko bi se vrnil s počitnic domov, bi se oglasil v Ljubljani in bi obiskal tudi Tebe, dragi stric Matie!

**Franc Zalokar, uč. II. razr. mešč. šole
v Zidanem mostu**

Dragi stric Matie!

Nas vprašaš, ljubi striček Ti,
kam v počitnicah bomo šli!
To hitro Ti lahko povem
vsaj zame to ni hud problem!

Na Bled jo mahnem kar tako,
ko šole več pri nas ne bo.
Tam hitro čoln si priskrbim
in v Savo gremo z njim.

V Savi bomo se kopali
vode se že ne bomo bali —
še ribice bomo lovili
doma jih spekli — nič umili.

In če pri Tebi se »križa« ne oglasi
pa pridi nas obiskati
po Savi bomo se vozili
in zraven šale zbili!

**Milutin Erbežnik, uč. III.b drž. real. gimn.
v Mariboru**

Dragi Milutin! Tvoja pesmica mi je bila zelo všeč. Kakor vidim, se Ti bo o počitnicah prav dobro godilo, le nekaj mi ne ugaja! Ali ugameš kaj? Nu, da si ne boš predolgo belil glave, Ti kar povem. To, da hočeš ribe loviti! Ribariti smejo samo tisti, ki imajo za to dovoljenje in ki plačujejo za to primerno odškodnino. Kdor lovi ribe kar na svojo pest, dela isto, kakor nepridiprav, ki zleze na tujo češnjo in se nazoblje prepo-vedanega sadu. Grdež je, in joj mu, če ga zaloti orožnik ali ribiški čuvaj! Drugače Ti pa vse počitniške radosti iz srca privoščim Tvoj stric Matie.

Ljubi stric Matie! Kakor drugi Jutrovčki, tako se tudi jaz že zelo veselim počitnic. Moja mamica je bolna, doma nas je pet otrok in jaz sem najstarejša. Ko ne bo treba več hoditi v šolo, bom lahko mamici doma veliko pomagala v gospodinjstvu in se revici ne bo treba več tako mučiti. Pazila bom tudi na najmlajšega bratca, star je šele leto dni, ga vozila na izprehode in se z njim igrala, da se bo mamica lahko malo odpohčila. Zdaj ko hodim v šolo, ji ne morem veliko pomagati, ker imam zmerom veliko učenja, in tudi šolski pouk traja po več ur na dan. Mamica se tudi že zelo veseli mojih počitnic. Pri hiši imamo lep vrtiček in tako bom mnogo na čistem zraku in se bom jeseni zdrava vrnila v šolsko klop. Če prideš kaj v Celje, me pridi obiskat; pokažem Ti svojega najmlajšega bratca. Gotovo Ti bo zelo všeč. Srčno Te pozdravlja

Marija Grebenc, uč. V. razr. osn. šole v Celju

Ljuba Marija! Če mi bo le količjak mogoče — pridem poleti tudi v Celje pogledat in Te prav gotovo obiščem. Bratec mora biti pa res srčan, ko se že zdaj tako veseliš, da ga boš smela »varovati«. Iz srca Ti želim, da bi Ti mamica kmalu okrevala, in Te srčno pozdravlja Tvoj stric Matie.

Listnica uredništva

Uganke v zadnjih številkah Mladega Jutra so pravilno rešili: Tancer Franc, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Tončka Lavrihova, uč. V. razr. Lichtenurnovega zavoda v Ljubljani; Erbežnik Milutin, uč. III. b. drž. real. gimn. v Mariboru; Milan Bervar, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani; Zvonko Grebenc, uč. VI. razr. v Celju.

Joško Vrhovec v Lj.: Spis priobčimo o priliki.

A. J. G. L.: Vaše pravljice na žalost ne moremo priobčiti, ker je oblikovno in jezikovno prešibka.

Milan K. dijak v M.: Nekateri uporabljajo pasove iz plutovine. Ponekod jemljejo tudi prašičje mehurje. Oboje ustreza namenu.

Jožica Z. učenka v Lj.: Take priloge dobiš v kaki trgovini s papirjem. Ako ne najdeš nič primerne, se oglasi v upravi ženskega lista »Žena in dom« v Dalmatinovi ul. 10-I. Tam Ti bodo gotovo lahko postregli.

U. G. M.: Na knjigo položite pivnik in jo polikajte z vročim likalnikom. Pivnik bo nardil maščobo. Druge madeže (praš-

ne in podobne) lahko odstranite s tem, da drgnete platnice s kruhovo sredico. Najboljši je svež bel kruh.

Fr. U. v Lj.: Najprimernejše darilo je gotovo knjiga. Zadnja leta smo dobili mnogo lepih, mladinskih knjig in Vam izbera gotovo ne bo težka. Zastran boleznij je najbolje, da peljete dekletce h kakemu ortopedu.

SMEŠNICE

Mihec: »Ugani, Jožek kaj je to! Ima oči pa nič ne vidi, ima ušesa pa nič ne sliši, štiri noge ima pa ne more hoditi, in vendar skoči tako visoko kakor najvišji cerkveni stolp!«

Jožek dolgo premišljuje, potem pa reče: »Ne vem, kaj bi to bilo. Povej!«

Mihec: »To je lesen konjiček!«

Jožek: »Ali, saj si rekel, da skače tako visoko kakor najvišji cerkveni stolp!«

Mihec: »Nu, ali si že kdaj videl cerkveni stolp, ki bi bil skakal?« se odreže Mihec.

Majda se je prehladila in zdravnik ji je naročil, da se mora korenito prepotiti. Mamica spravi Majdo v posteljo in jo dobro odene. Čez nekaj trenutkov pa pomoli Majda noge izpod odeje. Mamica jo ošteva češ, naj hitro spravi noge pod odejo, ker se drugače ne bo potila. Majdica pa vzdihne: »Oh, mamica, saj noge niso bolne!«

Oče: »Kateri je v vašem razredu najpametnejši?«

Bumček: »Gospod učitelj!«

Janezek: »Gospod sprevodnik, koliko bi moral plačati, če bi se peljal s cestno železnico v Št. Vid?«

Sprevodnik: »Dva dinarja!«

Janezek: Hvala lepa, gospod sprevodnik. Hotel sem samo vedeti, koliko si prihranim, če grem peš!«

Branko je bil z očetom v kinu in je videl vesel film, v katerem je igral Charlie Chaplin glavno vlogo. Ko sta prišla domov, vpraša Branko:

»Ali bo prišel Charlie Chaplin tudi v nebesa, ko bo umrl?«

»Seveda«, odgovori oče.

Tedaj pravi Branko z zamišljenim glasom: »Joj, kako se mu bo ljubi Bog smejal!«

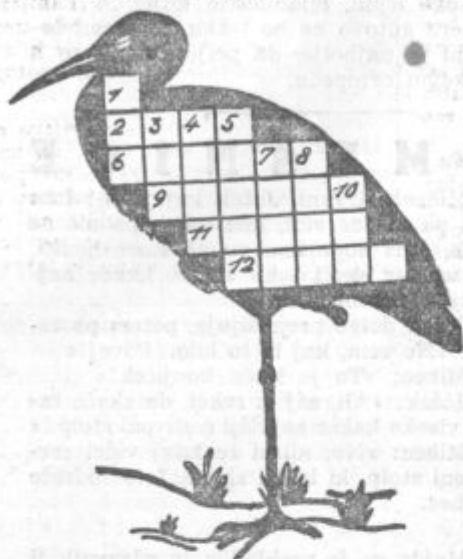

»Ali zna tvoj bratec že govoriti?«

»Ne, teta, saj mu tudi treba ni. Če le zakriči dobi od mame vse, kar hoče!«

Križanka »Štorklja«

Vodoravno: 2. usločen strop, 6. razpoloženje, 9. orodje, 11. zločinec, 12. zver.

Navpično: 1. iglasto drevo, 3. glas, 4. prizorišče življenja, 5. perutnina, 7. morská žival, 8. kos blaga, 10. naplačilo.

Rešitev križanke »Dekletce«

Vodoravno: 2. kri, 4. lev, 5. basen, 6. Istra.

Navpično: 1. brest, 2. klas, 3. iver, 5. bi, 6. na.

Rešitev posetnice

Cvetličarna

Kako je pes rešil otroka iz vode

Resnična zgodba

Nedavno tega se je zgodilo, da je padel osemleten deček iz okolice Gradca v globok mlinski jarek. Deček se je igral v bližini vode, napravil je v raztresenosti nepreviden korak in štrbunknil v vodo. Deček ni znal plavati in nobenega človeka ni bilo blizu, ki bi bil lahko prišel dečku na pomoč. Fantiček se je obupno boril z vodo, ki ga je z veliko naglico odnašala, in obupno klical na pomoč. In glej, zdajci se pripodi od nekod njegov zvesti tovariš, domači pes Kastor. Ko je videl, v kakem položaju je njegov mali prijatelj, je brez pomisljanja planil v vodo, zagrabil dečka za hlače in ga zavlekel na breg. Tako je Kastor rešil dečku življenje; razumljivo je, da sta zdaj še boljša prijatelja ko kdaj poprej.

Preberi in zapomni si!

da je rana ura zlata ura,
da sta solnce in zrak najboljša zdrav-
nika,

da je skromnost ena izmed glavnih
čednosti, ki delajo človeka prikupljivega,
da je marljivo učenje v prvi vrsti tebi
samemu v dobiček, potem šele staršem
v veselje,

da je zmeren sport zdrav in koristen,
ker te stori močnega in gibčnega,

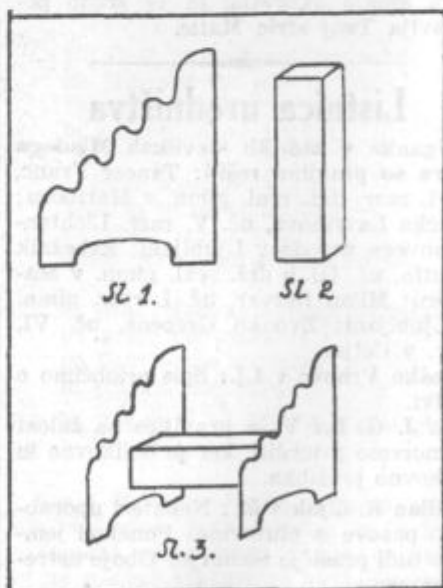
da je dobra knjiga najboljša zabava,

da je mučenje kakršne koli živali naj-
podlejše in najbolj zaničevanja vredno
dejanje!

Za spretno roko

Stojalo za peresnike

Napraviti si stojalo za peresnike in
svinčnike je prav lahko. Je pa tako
stojalo zelo pripravno, saj nam ni tre-
ba peresnika odlagati na rob mize, od-
koder se tako rado zakotali na tla.

Najprej si izrežite iz debelejšo lepen-
ke dve stranici, kakršne vidite na sli-
ki 1. Potem si zlepite prizmo (sl. 2.), ki
naj ima tole mero: $4 \times 4 \times 12$ cm.

Na prizmo prilepite obe stranici, ce-
lo stojalo pa oblepite s črnim svetlika-
stim papirjem, kakršnega dobite prav
poceni v trgovini. Če pa nimate take-
ga papirja, lahko stojalo prebarvate tu-
di s tušem ali črno akvarelno barvo.